

[Damgaard Nielsen]

den hetz, der er opstået i forbindelse med miljødebatten. Det er, som om visse grupper i dette samfund ønsker først at skabe usikkerhed og dernæst en omsiggribende angst for alt, hvad man foretager sig. Så skal man være angst for dit og så for dat.

Alene angsten er jo en frygtelig sygdom for de mennesker, der rammes, og jeg kan ikke lade være at tænke på, at de mennesker, der så fremsætter sådan nogle mere eller mindre halvhysteriske forslag, jo pådrager sig et ansvar for at skabe et endnu værre miljø end det, de i deres bedste overbevisning forsøger at forbedre. Den værste miljøforurening, vi har, gælder jo det mentalhygiejniske miljø, der er mellem mennesker, og det kan vel aldrig nogen sinde have været et politisk part opgave at skabe angst.

Vi ved jo, hvad vore læger siger om angst og depression, og hvad det koster samfundet i tabt arbejdsfortjeneste. Det er betydelig mere end de egentlige sygdomme, der opstår ved de forskellige mere eller mindre farlige maskiner.

Man gør jo, havde jeg nær sagt, sagen værre. Man fremtvinger en folkesygdom, som hedder angst, ved at skabe mistænksomhed og usikkerhed og derefter angst i de forskellige firmaer.

En af de gamle politikere, der også kom hjemme fra min egn, Knud Kristensen, tidligere Venstrestatsminister, sagde engang, vistnok endda fra denne talerstol, at livet er så farligt, at det er farligt at drage luften. Men han mente, at han kunne få det høje Tings tilslutning til, at det var endnu farligere at lade være.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg vil starte med at takke Socialdemokratiet og SF for den overvejende positive modtagelse af forslaget.

Arbejdsministeren gik faktisk overhovedet ikke ind i indholdet af forslaget, men afviste det rent organisatorisk ved at sige, at nogle af disse ting måtte ind i relevante bekendtgørelser, aftalesæt osv., og at Folketinget ville drukne i arbejde.

VS vil selvfølgelig ikke ultimativt stille som krav, at et lovforslag skal indeholde netop det, der er anført her. Hvis intentionerne kan komme ind i alle de relevante eksisterende bekendtgørelser og vores formål bliver

opfyldt, er vi meget glade for det. Derfor ville vi have været gladere, hvis arbejdsministeren også havde sagt, hvad han indholdsmæssigt syntes var acceptabelt for arbejdsministeren, og hvad der ikke var acceptabelt.

Hr. Taanquist kunne stort set tilslutte sig forslaget, og det er jeg meget glad for. Jeg betragter det som en meget positiv udvikling i Socialdemokratiet.

Den undersøgelse, der kører i Århus, er færdig om 1-2 år. Jeg synes ikke, der er nogen grund til at afvente den, men det sagde SF at man skulle.

Der er flere, der har sagt, at det er et godt arbejde, og at det er nogle fine intentioner, uden at man ellers er gået så meget ind i indholdet.

Hvad angår fosterskader, var hr. Tommy Dinesen inde på, at det er svært at finde beviser, og det er også rigtigt nok; det har vi faktisk også skrevet. Vi har skrevet, at der er stor usikkerhed, og at der er forskellige undersøgelser, der siger noget forskelligt. Vi mener faktisk, at så længe man ikke aner, hvad det i virkeligheden kan føre med sig af dårligdomme, må tvivlen komme den anklagede til gode, eller sagt på en anden måde: så må der tages hensyn til de kvinder, der arbejder ved skærmene, når de er gravide, uanset den usikkerhed, der er i det, for hvis der er risiko for fosterskader, er det så ikke for sent at flytte kvinden, når hun har fundet ud af, at hun er gravid? Er skaden så ikke allerede sket? Sådan kunne man jo også spørge sig selv. Men under alle omstændigheder er det en foranstaltning, som allerede findes i nogle lokale aftaler, at kvinder, der er gravide, kan blive overflyttet til andet arbejde.

Det, vi har ønsket med dette forslag, er at sikre alle kvinder denne ret, ikke kun kvinderne på de arbejdspladser, hvor der har været en stærk faglig aktivitet, som har bevirket, at man har kunnet lave en lokalaftale, der tilgodeså kvinderne. Faktum er, at det administrative område, hvor skærmterminalarbejdet i dag bliver indført, er et meget svagt område fagligt. Det er et område, hvor der er mange uorganiserede, og hvor der også er mange uorganiserede arbejdsgivere. Det er et område, hvor man ligesom står uden for hele systemet. Vi mener, at kvinderne dér burde have samme beskyttelse som de få, der arbej-